

Deontologia i Dopatge

Si l'evolució de l'esport ha estat impensable durant els darrers anys, les ciències que l'envolten també han progressat amb la mateixa velocitat. La química farmacèutica ha posat a l'abast dels metges de l'esport un ventall de substàncies que poden modificar les respostes normals de l'organisme davant les necessitats esportives.

La societat esportiva realment es va assabentar d'aquesta problemàtica amb la constatació, en els Jocs Olímpics de Seül, de "l'eficàcia esportiva" de l'ingesta de certs productes. Les revelacions posteriors d'entrenadors i atletes de diversos països, on es feia referència fins i tot a l'oficialització d'aquestes pràctiques, justifiquen actualment alguns resultats esportius de difícil comprensió en el seu moment.

Tot i que és clar que la lluita contra el dopatge va sempre per darrera del mateix i que les exigències competitives fan necessària la suplementació alimentària o bé els ajuts ergogènics, el professional de la medicina de l'esport, ha de receptar sempre amb l'objectiu d'utilitzar els mitjans curatius només per la millora de la salut del seu pacient.

És cert que en els fòrums científics que discuteixen les llistes de fàrmacs prohibits cal augmentar les paraules de la medicina de l'esport, que en el fons es la que més s'acosta a l'esportista; però també fa mal als ulls quan el metge suplanta la figura de l'entrenador, i s'encarrega d'alguna cosa més que del control de l'interrelació esportista-esport, aixecant suspicàcies en funció de les millores dels resultats de l'atleta.

El codi deontològic mèdic actual, ha de servir-nos per regular la nostra relació amb els esportistes, i per a fugir de la glòria esportiva que ens puguem atribuir, sempre més efímera que la nostra consciència mèdica.

El codi deontològic mèdic actual, ha de servir-nos per a regular la nostra relació amb els esportistes i per a fugir de la glòria esportiva que ens puguem atribuir, sempre més efímera que la nostra consciència mèdica.

